

Deme Miklós És Felesége

Itt a volt férjemmel vagyok, talán még a házasságunk elején.

1957-ben férjhez mentem Deme Miklóshoz. Nem volt zsidó, annyira nem, hogy a ciszterekhez [A cisztercita rend által fenntartott iskolába. -- A szerk.] járt. Ez egy olyan család volt, ahol az édesapja, akitől elvált az anyja, egy illegális kommunista volt [azaz az 1930-ban betiltott Kommunisták Magyarországi Pártjának tagja -- A szerk.], és a Vízműveknél volt párttitkár. Az anyja viszont hozzáment egy volt csendőrhöz, akit megtanultam tisztelni, mert amikor elváltunk, egyedül ő köszönt el tőlem, s azt mondta, hogy Júlia, nagyon sajnáljuk, hogy ez történt. Addig voltunk nyugodtak, amíg maguk együtt voltak, mert tudtuk, hogy amíg maga a fiunk mellett van, addig nem lesz baj. De a felesége nem jött el.

A volt férjem járt három évet az orvosi egyetemre. Egyszer már megnősült, a felesége az egy tisztí főorvosnak volt a lánya, aztán elváltak a különböző nőügyei miatt. Én erről az életéről annyit tudok, amennyit elmondott. A harmadik év után annyi utóvizsgálója volt már, hogy nem vették vissza az egyetemre. Ez is nőügyek miatt volt, de hát az első feleség mellett továbbra is úgy volt, hogy a tisztí főorvosék fedezik az ő egyetemi tanulását, és akkor lesz majd egy orvos vejük. De aztán elvált, és én úgy találkoztam vele, mint az igazgató gépkocsivezetőjével. A korábbi életéről nem tudok semmit. Öt évvel fiatalabb volt nálam, de nem ez volt a hiba..

Éltük az életünket, aztán ő elhelyezkedett a Kamionnál [Hungarocamion]. Na itt már jöttek a bajok. Anyagilag helyrerázódtunk egy kicsit, nem egészen az ő jóvoltából, de azért berendezkedtünk, és lehetett normálisan élni. Olyan tíz évig voltunk együtt. Sokat jártunk moziba, színházba, nem volt nekünk olyan rossz életünk. A hiba az volt, hogy időnként elfelejtette, hogy van egy felesége. Én ezekről a nőügyeiről nem tudtam. Végül lett neki valami kedves barátnője. Egy egész ócska. A nőnek az volt az elképzelése, hogy a férjem el fogja őt venni feleségül. Elkezdett zaklatni, és akkor borultak a dolgok. Éjjel-nappal telefonált, az örületbe kergetett. A csúcs az volt, amikor betelefonált a munkahelyemre, és azt mondta a kolléganőmnek, aki felvette a telefont, hogy bár dögöltem

volna meg Auschwitzban. Na, itt borultak a dolgok. Mert azt mondtam, hogy eddig, és ne tovább. A férjem nem nagyon akart elválni. A lakás mindig az én nevemen volt, de mint kiderült, ez annyi, mint a semmi. Mert amikor elmentem az ügyvédhez, közölte velem, hogy amikor megesküdtünk, bérlőtársak lettünk. Na itt megtanultam a btk-t. A férjem ugyanis elkövetett egy nagy marhaságot. Amikor megtudta, hogy beadtam a válópert, nekem jött. És nekem, ha bajban vagyok, akkor valahogy előjönnek a tartalékaim. Fogtam magam, elmentem a rendőrségre, a főkapitányságra, vetettem egy látleletet, elmondtam, hogy mi történt, és elvittem az ügyvédnek. Akkor már azzal vonultunk fel a válásra, hogy három héten belül ki kell költöznie a lakásból. Na mert, nekem még annyi agyam is volt, hogy elmentem a Kamionhoz, és elmondtam a dolgokat. Nagyon rendesek voltak, a párttitkár az ajtóban várta őt, és azt mondta: "Miklós, látod mi van a kezemben?" Azt mondja, látom, az útlevelem. Ha ezt még egyszer akarod látni, így a párttitkár, akkor még a mai napon kiköltözől a feleséged lakásából. És aznap elment a francba.